

ΒΑΤΡΑΧΩΝ ΑΣΜΑΤΑ.

I.

Παρά τὴν χθαμαλὴν ὄχθιν τοῦ χειμάρρου, μέσῳ πυκνῶν δένδρων, ἐκρύπτετο ὁ οἰκίσκος, λευκός, μονόροφος καὶ εὐπρεπής ὑπὸ τὴν ἐπικλινῇ καὶ εἰς ὄξυ ἀπολήγουσαν Ἑλβετικὴν τοῦ στέγην· μὲ τὰ παράθυρά του, διαρκῶς σχεδὸν κεκλεισμένα, ἐφαίνετο ὡς κοιμώμενος ἡσύχως, ἐνῶ παρὰ τοὺς πόδας του τὸ μικρὸν τοῦ ποταμίσκου ῥεῦμα τὸν ἐκήλει διὰ τοῦ ἡπίου τοῦ ῥόθου ἡρέμα· καὶ περὶ σιγῇ, διακοπτομένη ἐνίοτε ἀπὸ τὸν θροῦν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σαλευομένων δένδρων.

Εἰς τὸ μέλος τὸ μονότονον τοῦ διαβρέοντος ὀλίγου ὕδατος καὶ τὴν ἁρμονίαν τῶν θροούντων δένδρων, προσετίθετο κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας ἄλλη συναυλία ὀλόκληρος· παρὰ τὰς λουομένας ἐν τῷ ῥεῦματι τοῦ χειμάρρου βάσεις τοῦ οἰκίσκου, ἐντὸς τῶν σχηματιζομένων ἐν τῇ ἐπιλοιπῇ ξηρᾷ κατὰ τὸ πλεῖστον κοίτη ἑλῶν, στρατιαί, ἔθνη βατράχων ἐκεῖ ἐνδιαιωμένα, ἄνευ διακοπῆς σχεδὸν ἐκόαζον· ἐνίοτε, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὅταν φλογερώτεραι αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες ἐθέρμαινον καὶ ἀπὸ τῶν ἀτμῶν βαρύτερον καθίστων τὸν ἐπὶ τοῦ ἔλους ἀέρα, εἰς τὰ βαθύτερα τῶν ὑδάτων εἰσδύοντες, εἰσίων· καὶ πτερωτὸς χορὸς χελιδόνων, ὑπὸ τὰς ἐξοχὰς τῆς στέγης τοῦ οἰκίσκου ἐμφωλευουσῶν, ἐτόνιζεν ἐντονώτερον τὸ ὄξύ του ᾄσμα· ἀλλὰ, περὶ τὸ ἐσπέρας, τῶν βατράχων οἱ κρωγμοί, τραχύτεροι, σθεναρώτεροι, ὑψηλότεροι καὶ ἐνίοτε λυσσαλέοι, ἀπεσβόουν πάντ' ἄλλον ἤχον, πάντ' ἄλλον θόρυβον καὶ ἀπολύτως ἐδέσποζον τῶν περὶ, συνεχῶς βαλλόμενοι, ἀνιαρῶς, εἰς μυρίους διαφόρους τόνους παρακρούμενοι μέχρι διαβρέξεως τῶν κοαζόντων· καὶ μὲ τὰ κεκλεισμένα του παράθυρα ὁ οἰκίσκος σιγῶν ἐν μέσῳ τοῦ δεινοῦ αὐτοῦ χοροῦ, ἐφαίνετο ὡς σκοτοδινίων καὶ μόλις συγκρατούμενος, καὶ ἀναμένων, ἀναμένων, ἵνα μὴ πέση, τὴν κατασίγασιν τοῦ πατάγου.

II.

Ἡμέραν τινὰ τὰ παράθυρα τοῦ οἰκίσκου ἠνεώχθησαν, καὶ ἀφ' ἐνὸς ἐξ αὐτῶν προέκυψεν ἡ κεφαλὴ ἀνδρὸς τὴν ἡλικίαν ὠρίμου· κεφαλὴ σοβαρά, μὲ κόμην μίξοπόλιον καὶ μέτωπον περίφροντι. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀνδρός, ἀφοῦ ἐστράφησαν εἰς τὰ περὶ, τὴν κύκλῳ φύσιν ἐτάζοντα, ἐκλιναν πρὸς τὸ ῥεῦμα, ὅθεν ἀνεπέμπετο τῶν βατράχων τὸ ᾄσμα· προσηλώθησαν ἐκεῖ καὶ ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο σκεπτόμενος. Εἶχεν ἔλθει ἐν τῷ οἰκίσκῳ ἐκείνῳ ζητῶν τὴν ἀπομόνωσιν, τὴν ἡρεμίαν, τὴν σιγῇ, τὴν λήθην, ἴσως· καὶ ὁ χορὸς αὐτὸς τῶν βατράχων τὸν ὑπεδέχετο εὐθὺς ὡς ἄλλος μικρόκοσμος, οὕτως εἰπεῖν, τυρβαζόντων ἀνθρωπαρίων· ἐκείνων, μακρὰν τῶν ὁποίων ἤθελε νὰ φύγῃ· καὶ τὸ παράτονον, ἀνιαρὸν ἐκεῖνο πλατάγημα τῷ ἀναπαρίστα τὸν μικροπόλεμον τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, τοὺς παρακρουομένους ἐγωϊσμούς, τὰς μικρὰς προδοσίας, τὰ ταπεινὰ ψεύδη, τὰ χθαμαλὰ ληρήματα· ὅλη αὐτὴ ἡ ἡθικὴ ἀδολιότης ἐρμηνευομένη εἰς ἤχον βραχνὸν ἐμαίνετο ἐν τῷ ᾄσματι τῶν βατράχων.

Ἦλθεν ἡ νύξ καὶ τὰ παράθυρα ἐκλείσθησαν, καὶ τῶν βατράχων τὸ ᾄσμα ἐπετάθη παννύχιον. Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ οἰκίσκος ἔστη καὶ πάλιν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους, σκοτοδινίων.

III.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν εἰς ἐν τῶν ἀνοιγέντων παραθύρων ἐπεφάνη ἡ ὠχρὰ κεφαλὴ κόρης πασχούσης καὶ παρ' αὐτὴν ἡ

τῆς μητρὸς τῆς, ἀτενίζούσης τὸ τέκνιον μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις στοργῆς καὶ λύπης ἀφάτου. Εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ ποθοῦσα τὴν ὑγίαν, τὴν ζωὴν, ἣτις ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἀνηλεῶς ἀφίπτατο ἀπὸ τὰ στήθη τῆς τρυφερᾶς νεάνιδος. Σιωπηλὴ αὕτη ἡκροᾶτο τῶν βατράχων τ' ᾄσματα, καὶ ἐλαφρὸν μειδίαμα διέστελλε τὰ χεῖλη τῆς· ἦσαν καὶ αὐταὶ φωναὶ τοῦ κόσμου ἀπὸ τοῦ ὁποῦ παῖσα στιγμὴ παρερχομένη ἀπεμάκρυνεν αὐτὴν· καὶ πᾶς ἡχὸς τοῦ κόσμου τούτου, ἐκεῖ, ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῆς ἐξοχῆς, ἐφαίνετο ὡς ἀνακαλῶν αὐτὴν ἐν τῇ ὑπάρξει· καὶ ἦτο ζωηρόν, καὶ ἦτο . . . γλυκὺ τῶν βατράχων τὸ ᾄσμα. Τὴν ἐβλεπεν ἀτενῶς ἡ μήτηρ τῆς, καὶ μεθούσα ἀπὸ τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο τῆς κόρης, οὐδὲν αὐτὴ ἤκουεν, οὐδὲν ἄλλο ἤσθάνετο.

Τὴν νύκτα ἐκείνην τ' ᾄσματα τῶν βατράχων ἐδιώξαν τὸν ὕπνον ἀπὸ τὰ βλέφαρα τῆς πασχούσης νεάνιδος· καὶ ὅταν τὴν πρῶϊαν παρεπονεῖτο εἰς τὴν μητέρα τῆς, διότι ἐκ τούτου ὑπέφερε, δὲν ἀπέδιδεν εἰς ἐκείνους τὴν ἀϋπνίαν τῆς.

IV.

Ἐξαφνα, ἄλλην τινὰ ἡμέραν, ἀπὸ ἐνὸς τῶν παραθύρων τοῦ οἰκίσκου, συνεχῆς, μανιώδης λιθοβολισμὸς ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσωσι παφλάζοντα τὰ ἥρεμα νερὰ τοῦ ῥεύματος, καὶ εἰς τὸν κρότον τοῦτον εἰσέγησαν σχεδὸν ὅλοι οἱ βάτραχοι. Ἦτο νεαρὸς φοιτητῆς, καταφυγὼν ἐκεῖ ἵνα ἐν ἡσυχίᾳ μελετήσῃ καὶ τὴν ἡσυχίαν αὐτὴν τοῦ ἐτάρασσον οἱ ἀμφίβιοι ἄοιδοί, ἀποδιώκοντες διὰ τῶν κρωγμῶν τῶν τὰς μόλις ἐν τῇ διανοίᾳ του ἀποτυπουμένας θεωρίας τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου. Ἀλλὰ τὴν νύκτα, ἐνῶ ὁ φοιτητῆς ἀδηνουῶν ἐκυλίστο ἐπὶ τῆς κλίνης του, οἱ βάτραχοι ὀξύτερον ἐνέτεινον τὴν ὑγρὰν αὐτῶν συναυλίαν. Τὴν ἐπιοῦσαν καὶ ἄλλας ἔτι συνεχεῖς ἡμέρας πρὸς τοὺς λιθοβολισμοὺς ἀνεμιγνύοντο καὶ αἱ κραυγαὶ τοῦ ζωηροῦ φοιτητοῦ, ὑβρίζοντος, βλασφημοῦντος καὶ ἀπειλοῦντος ἄοράτους ἐχθρούς· καὶ ὁ οἰκίσκος ἀνελάμβανεν ζωὴν νέαν, ὥσπερ ἐπὶ τέλους συνερχόμενος ἐκ τῆς σκοτοδίνης του καὶ διαμαρτυρούμενος ἐναντίον τῆς ἄλλοπροσάλλου ἁρμονίας, ἣτις δίκην δεσμώτου ἐβασάνιζεν αὐτὸν σιγῶντα καὶ πάσχοντα . . .

V.

Ἐπειτα, μετὰ τινὰ καιρὸν, δύο κεφαλαὶ νεαραί, ὧν ἡ ἐτέρα ξανθὴ νεάνιδος δροσερᾶς, νεανίου ἡ ἄλλη, προέκυψαν ἀπὸ τοῦ παραθύρου συγχρόνως καὶ ἐγγὺς ἀλλήλων, κατὰ διαλείμματα προσφαυόμεναι, καὶ πρὸς τὴν μελωδίαν καὶ τὸν θροῦν τοῦ ὕδατος καὶ τῶν φύλλων, καὶ ἐν μέσῳ τοῦ εὐρέος, παρατόνου πλαταγήματος τῶν κοαζόντων βατράχων, ἄλλοι τόνοι γλυκεῖς προσήχησαν, γέλωες διπλοῦς καὶ παρατεταμένος καὶ φιλήματα συχνά, ἀθρόα, ἡχηρά, ἀτελεύτητα. Καὶ ἁρμονικώτατος τότε ὁ χορὸς τῶν βατράχων, ὡς εὐρὺ ἰδιόρυθμον πλαίσιον, περιέβαλλε θεσπεσίαν εἰκόνα, τοὺς μελωδικοὺς ἐκείνους τόνους, τῶν νεονύμφων τοὺς γέλωτας καὶ τὰ φιλήματα.

Καὶ τὴν νύκτα ὁ ὕπνος ἐκπληκτὸς ἀτενίζων πρὸς τὴν κοίτην τῶν νέων, ἀμφέβαλλε καὶ ἠπόρει ἀν τῶν βατράχων τὸ ᾄσμα ἐφυγάδευεν αὐτόν . . .

Παρήλθον δύο, τρεῖς νύκτες· ἐφωνάσκουν οἱ βάτραχοι

μετὰ μείζονος κατὰ πᾶσαν νύκτα μανίας, οἶονεῖ ἀμιλλώμενοι τίς τὸν ἕτερον κατὰ τῆς φωνῆς τὸ σθένος νὰ ὑπερβάλῃ, καὶ ἐν τῷ παννυχίῳ ἀγῶνι ἐφαίνετο ὅτι τὸ πλῆθος αὐτῶν ἐτι ἐπολλαπλασιάζετο, καὶ οἱ κρωγμοὶ τῶν ὑφούντο ὀξύτεροι, διάτοροι, λυσσαλέοι περὶ τὸν οἰκίσκον, ὅστις ἐν τῇ νυκτὶ ἐμειδία, περιβάλλων ἐν τῇ κρυφίᾳ τοῦ ἀγκάλῃ τὸ ἀγαπώμενον καὶ γρηγοροῦν ζεύγος.

Τὸ ὅποιον ἤρχισε ν' ἀδημονῇ, νὰ δυσχεραίνῃ, ν' ἀνιάται, νὰ ὑποφέρῃ. Ὁ ὕπνος ἔφευγεν, ἔφευγεν ἀείποτε διωκόμενος ἀπὸ τῶν βατράχων τὰ ἄσματα. ὦ! δὲν θὰ εἰσῶν ποτέ; . . .

VI.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔβρεξεν ἀδρῶς καὶ ἐπὶ μακρόν· τοῦ χειμάρρου τὰ ὕδατα καταβρέυσαντα ἠύξηθησαν, ὑψώθησαν καὶ αἱ μικραὶ τῆς κοίτης τοῦ λίμναι ἐκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ εὐρυνθέντος ρεύματος.

Ἐπῆλθεν ἡ νύξ καὶ μετ' αὐτῆς σιγὴ βαθεῖα περὶ τὸν οἰκίσκον· οὐδεὶς κρύτος, οὔτε θρούς, οὐδ' ἄλλος τις ἤχος. Οἱ νεόνυμφοι ἐν τῇ νυκτὶ ἔτειναν τὸ οὖς ἀφωνοῦντες καὶ ἀναμένοντες· σιγὴ πάντοτε . . . καὶ ἤρχισαν ν' ἀνιῶνται, ν' ἀδημονῶσι, νὰ δυσχεραίνωσι, διότι εἰσῖγα ἐντελῶς τὸ φίλον τῶν βατράχων ἄσμα.

Α. Γ. Η.

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Διήγημα ὑπὸ Ι. Ι. ΚΡΑΣΣΕΒΣΚΥ.

(συνέχεια.)

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον ἐν τῷ δωματίῳ τῆς κυρίας Κλάρας, ὁ Ἀδριανός, ἐν ταραχῇ διατελὼν ἐνεκα τῆς ἀφίξεως τῶν ξένων, δὲν ἠδύνατο ἐπὶ μακρόν νὰ εὖρῃ ἡσυχίαν. Ἐφαίνετο ὡσεὶ κατακυριευθεὶς ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τῆς χαρᾶς καὶ μηδεμίαν ἄλλην σκέψιν ἐν τῇ κεφαλῇ, μηδεμίαν φροντίδα ἐν τῇ καρδίᾳ ἔχων. Μετὰ τινος ὅμως στιγμᾶς ἔρριπεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς θήκης ἣτις περιεῖχε τὰ ποιήματά του, καὶ ὥρμησε μετὰ διπλάσιας ἀπληστίας πρὸς τὴν ἐργασίαν. Ὁ ἐκ τοῦ δωματίου τῆς μητρὸς ἐπιστρέψας καθηγητὴς εὗρεν αὐτὸν ἐν πληρεὶ ἐνεργείᾳ παρὰ τὸ ἔργον του. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ κάμῃ καμμίαν παρατήρησιν εἰς τὸν Ἀδριανόν, διότι τὸ ποίημα ἀπησχόλει ἤδη αὐτὸν ἐξ ἴσου ὡς καὶ τὸν ποιητὴν. Ἐσκέπτετο ὅτι θὰ ἦτο ἀμάρτημα νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ποιήματος καὶ ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοῦ ἐτοιμοθανάτου νεανίου τὴν τελευταίαν παρηγορίαν. Ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἀπεσπᾶσθη αὐθορμήτως ἀπὸ τῆς ἐργασίας του καὶ ἠρώτησε τὸν Σενούταν πῶς εὗρε τὴν μητέρα καὶ τὴν Ἑλένην μετὰ τὸ αὐτὰ ἔτη; Ὁ καθηγητὴς ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην διὰ τετριμμένης τινὸς καὶ ἀσημάντου φράσεως.

„Πῶς μετεβλήθη“, εἶπεν ὁ Ἀδριανός, „αὐτὸ τὸ γοητευτικόν, τὸ οὐράνιον, τὸ φαιδρὸν καὶ εὐθυμον κοράσιον, τὸ ὅποιον ὡς ἐνθυμεῖσαι ἔπαιζε σκιρτῶν καὶ ἀγαλλόμενον ἐν τῷ κήπῳ μας! Πόσον ταχέως μετεβλήθη ἡ κάλυξ εἰς ὠραιότατον ἄνθος, καὶ πόσον σοβαρά, πόσον τεθλιμμένη, πόσον διάφορος φαίνεται τώρα! Ἡ καρδιά μου συντρίβεται ὅταν τὴν προσατενίσω, ὅταν παρατηρήσω τὴν ἀλγεινὴν ἐκείνην τοῦ προσώπου τῆς ἑκφρασίν... Φαίνεται νὰ ἦνε δυστυχής...“

„Μοὶ ἔλεγεν ὅτι αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τῆς ὀχι πολὺ καλὰ“, εἶπεν ὁ Σενούτας. Ἀλλ' ὁ ἀὴρ τῆς Ἰταλίας, ἡ διάφορος διαίτα ὑπὸ ἀλλοίας περιστάσεις, αἱ διασκεδάσεις θὰ τὴν θεραπεύσωσιν, ὡς ἐλπίζω.“

Ὁ Ἀδριανός ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβυθίσθη πάλιν εἰς τὴν μελέτην, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος. Ὁ Σενούτας δὲν διέκοπτεν αὐτὸν κατὰ τὰς ὥρας ταύτας τῆς ἐργασίας, ἀλλ' ἐκάθητο συνήθως εἰς μικρὰν τινα ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν, παρατηρῶν μετὰ στοργῆς τὸν προσφιλεῖ μαθητὴν καὶ ἔτοιμος νὰ ὁμιλήσῃ ἢ νὰ ἀκούσῃ, ἐν ᾗ περιπτώσει προεκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ πρὸς τοῦτο. Ἀλλὰ καὶ τώρα ὁ ποιητὴς διέκοπτε συχνάκις τὴν ἐργασίαν του, ὅτε μὲν ἀναγινώσκων στροφὴν τινα μεγαλοφώνως, ὅπως ἴδῃ ποίαν ἐντύπωσιν ἐμελλε νὰ παραγάγῃ ἐπὶ τοῦ γέροντος, ὅτε δὲ παρα-

καλῶν τὸν καθηγητὴν νὰ τὸν βοηθήσῃ πρὸς λύσιν ἀμφιβόλου τινὸς ζητήματος. Τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Ἀδριανός ἦτο ἀφηρημένος, δὲν ἠδύνατο νὰ συναθροίσῃ τὰς σκέψεις του καὶ ἔκλεισε ταχέως τὴν θήκην μὲ τὰ χειρόγραφα του· ἔλεγεν ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ἡσυχίας καὶ ἠθέλε νὰ κοιμηθῇ, νὰ ὄνειροπολήσῃ, νὰ ἀφεθῇ εἰς τὰς πτέρυγας τῆς ἀχαλινώτου φαντασίας.

Περὶ τὸν χρόνον τοῦτον, ἰδίως δὲ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, ὁ κόμης Μαριᾶνος, ὅστις ὁσημέραι καθαρώτερον ἔβλεπεν ὅτι ἦτο ἐνταῦθα περιττός, ἤρχισε νὰ σκέπτεται, τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ. Ἐκράτουν αὐτὸν εἰσέτι ὀλίγον τι δέσμιον ἀφ' ἐνὸς μὲν τὰ θέλητρα τῆς Μις Ῥόζα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐξέλιξις τῆς τραγωδίας ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ τελευταία πρᾶξις προσήγγιζεν εἰς τὸ τέλος τῆς, καὶ τέλος ἡ κλίσις αὐτοῦ, οὕτως εἰπεῖν, πρὸς τὸν Ἀδριανόν. Ἐρχισεν ἤδη νὰ στενοχωρῇ αὐτὸν ἡ μονοτονία καὶ ἡ μακρὰ διάρκεια τῆς νόσου· προσεβάλλετο δὲ κάπως καὶ ἡ φιλοτιμία του, ὅτι ἐν τῷ δράματι τούτῳ διεδραμάτιζε πολὺ μικρὸν καὶ ἀσημάντον πρόσωπον. Μεθ' ὅλα ταῦτα ὅμως ἀπεφάσισε νὰ παραμείνῃ εἰσέτι μέχρι τέλους. Ἴσως οὐδὲ εἰς τὸν ἑαυτὸν του τὸ ὁμολόγει, πράγματι ὅμως εὐχαριστεῖτο ὅτι ἦτο αὐτόπτης μάρτυς τῶν τελευταίων στιγμῶν ἐνὸς μεγάλου ποιητοῦ, διὰ τὴν βιογραφίαν τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ συλλέξῃ ἀφθονον καὶ πολὺτιμον ὕλικόν. Θὰ ἔχαιρε δὲ καθ' ὑπερβολὴν, ἂν ἠδύνατο νὰ λάβῃ αὐτὸς εἰς τὴν κατοχὴν του τὸ μήπω ἐκδοθὲν ποίημα καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς ἐκδότης καὶ σχολιαστὴς αὐτοῦ. Τοῦτο ἠδύνατο ἴσως νὰ καταστήσῃ καὶ τὸ ἰδικόν του ὄνομα γνωστόν, ἴσως δὲ θὰ διέκοπτε καὶ τὴν χρονίαν στενοχωρίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐνόσει. Διὰ ταῦτα προσεπάθει ἤδη τῇ μεσητεῖα τῆς μητρὸς νὰ πλησιάσῃ πάλιν πρὸς τὸν Ἀδριανόν, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μετέβη τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν πρὸς τὴν κυρίαν Κλάραν, ὅπως ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ υἱοῦ τῆς. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἔδειξε τοσοῦτο ἐνδιαφέρον διὰ τὸν φίλον του, ἐξέφρασε μετὰ τοσαύτης ἐγκαρδιότητος τὴν προθυμίαν του νὰ ἀφοσιωθῇ ἐντελῶς ὑπὲρ αὐτοῦ, ὥστε προσεῖλκυσε πᾶσαν τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν ἀγάπην τῆς μητρὸς πρὸς ἑαυτόν. Ἐξέφρασε δὲ μετὰ πάσης δυνατῆς ἐπιφυλάξεως καὶ περισκέψεως, ὡς ἐν παρόδῳ δῆθεν καὶ ὡς ἀπλὴν εἰκασίαν, τὴν γνώμην του, ὅτι ἡ συντροφία τοῦ ἐντιμοτάτου, τοῦ ἐξαίρετου, τοῦ ἀνεκτιμήτου καθηγητοῦ δὲν εἶνε ἴσως ἡ κατάλληλος διὰ τὸν ἀσθενῆ. Παρετήρησεν, ὅτι ὁ γηραιὸς Σενούτας διὰ τῶν συνεχῶν αὐτοῦ διαλέξεων περὶ φιλολογίας καὶ